

Primărița din Pîrjol

Să nu vă închipuiți, cumva, că un membru de juriu are numai satisfacții, numai bucurii, numai plăceri. Adică, stă frumușel într-un fotoliu în umbra lojii, are apă minerală pe îndestulate, carnetel și pix, lămpuță să-i lumineze filele cu notații și notări, doar duce mina la frunte, și în palma întinsă a tovarășului de la municipiu, care trebuie să răspundă de integritatea juriului, lucește staniolul Fasconalului tîmăduitor...

Un membru de juriu (în zilele cînd ceilalți muritori ies la iarbă verde, cu bere și mici, sau stau la televizor, că e serialul...) își părăsește familia, mult tristă din această pricină, se grăbește, la primul ceas al dimineții — în crucișindu-se cu lăptari și cu harnicii minuiitori ai tomboanelor —, către parcajul de la „Eva”, unde așteaptă un autocar condus — întotdeauna, dar întotdeauna — de un șofer ursuz, străbate în goană străzile orașului adormit, apoi șoselele nesfîrșite, aglomerate și prăfoase, după vreo șase-șapte ore coboară amorțit, mototolit, exfometat, insetat, într-un oraș necunoscut, altminteri frumos, curat, împodobit sîrbătorește, așteaptă chesia unei camere de hotel pe care o împarte cu un tovarăș din juriul de dansuri temațice sau de fanfare, se spală în fugă, se schimbă în grabă, pentru că peste cinci minute fix e masa și fix peste o oră începe întrecerea formațiilor din concurs, stă tîntuit în scaun cinci ceasuri, nici-odată mai puțin de cinci ceasuri, dă să iasă și el o clipă în hol să se dezmorească și se vede pe dată înconjurat de doi, de trei,

de patru oameni necunoscuți care-i spun pe nume și-l întreabă, îndatoritor, ce-i trebuie, ce-i lipsește, cu ce-ar putea ei să-i fie de vreun folos...

Să nu vă închipuiți, însă, cumva, că numai de nepăsări are parte un membru de juriu. Nu, un membru de juriu are parte și de satisfacții, unele dintre ele cu adevărat unice. Deschid o paranteză: ce știe un membru de juriu, care nu e reporter sutesc, despre un primar? Ce poate ști un membru de juriu, care se învîrte în cercul cam strîmt al sălii de teatru, bibliotecii, redacției, despre îndatoririle, obligațiile, sarcinile unui primar dintr-o comună oarecare? Știe, din ziare, cărți, piese, uneori din filme și din modesta lui experiență nemijlocită, că un primar răspunde, pe toată durata mandatului lui, zi și noapte, de mersul lucrărilor agricole — de arat, de semănat, de prășit și de cules; de starea pășunilor, de starea livezilor, de producția de lapte și de ouă, de apa fîntînilor, de sănătatea oamenilor, de locuința medicului și a învățătorului, de starea drumurilor și de mersul autobuzelor, de moara din sat și de navetiști, de epidemia de gripă și de cîinii vagabonzi, de buna aprovizionare a magazinului mînt și de mersul lucrărilor la amenajarea zavanelor, de policalificarea tinerilor și de neregulile de la fabrica de cărămizi. Un primar răspunde de absolut tot ce face viața comunei lui. Fruntașul comunei, exemplul viu, conștiința înaintată, primarul răspunde de tot și de încă ceva pe deasupra. Închid paranteza.

Așadar, un membru de juriu, căruia îi sint întotdeauna hîrăzite și bucurii, și satisfacții, urmărește ore în șir, cu atenție, cu interes, cu pasiune, ce? Cum artiști amatori, tineri sau vîrstnici, muncitori, țărani, funcționari, profesori, medici, au rupt din timpul lor liber, din timpul lor de odihnă, și stau după-amiezile, și stau serile și nopțile, ca să pregătească, după talentul și priceperea lor, spectacole. Și se gîndește membrul juriului că toată neodihna lor, de nimeni impusă, e făcută din dorința de a-și face auzite glasurile întru cîntarea României. Un simplu muncitor, după opt ore de strung, un țaran, după o zi-lumină, un învățător, după orele de catedră, merg la cămin, la casa de cultură, la sala de festivități a școlii, și repetă. Ore și ore în șir, repetă. Oricum ar arăta spectacolul lor, oricît de stingaci, oricît de naiv, ei merită omagiul tuturor, pentru efort: nesiluit, însuflețit de pasiune și dăruire.

Dar, un primar, un om care muncește mai mult ca oricine, un om care are cele mai mari răspunderi, un primar care rupe nu din orele de repaos, ci din orele de somn, ca să repete, alături de ceilalți, într-un spectacol, ce omagiu merită?

Ce vorbe de laudă o poți răspîlă pe tovarășa Eugenia Tuculeanu, primărița comunei Pîrjol din județul Bacău, care răspunde, zi și noapte, de tot ce se întîmplă pe raza comunei sale, femeie în toată firea, cu casă grea, cu copii mari, pentru că a mai găsit timp să constituie și să anime cehpa de teatru, prezentă la etapa interjudețeană a Festivalului cu piesa Deșteapta pămîntului de Victor Ion Popa, în care ea, Eugenia Tuculeanu, primărița, joacă și rolul principal?